

Istentisztelet karácsony jövetelét várva

„Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt. És ez a János bizonyágtétele, a mikor a zsidók a papokat és Lévitákat küldötték Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt: Kicsoda vagy te? És megvallá, és nem tagadá: Nem én vagyok a Krisztus. És kérdezték őt: Micsoda tehát? Illyés vagy-e te? És monda: Nem vagyok. A próféta vagy-e te? És ő felele: Nem. Mondának azért néki: Kicsoda vagy? Hogy megfelelhessünk azoknak, akik minket elküldtek: Mit mondasz magad felől? Monda: Én kiáltó szó vagyok a pusztában...”
János ev. 1. rész 18-23.

Iványi Miklós tiszteletes úr az evangéliumi rész kérdéseket felvető papjainak, s a ma élő, válaszokat remélő hívők sokaságának szemével mutatta be Keresztelő Szent János történetét. A hit botránnyal, mert az ismeretlen hívja vallatóra. A hit kérdés az ismeretlenre. A hit létezésünk titkainak kapuját döngeti. S a mi reményünk a Bibliában van: „Az ő istensége teremtményein keresztül megismerhető.” A keresztséget hozó János szemére vetik: Azt sem tudod, honnan jöttél. De János tudja a választ: Aki odavezet minket a soha nem látott Istenhez, az Jézus. S a mának szóló kérdés is hasonlatos a Bibliához: Meg tudod-e fogalmazni, mi a te hited? Ha kérdeznék Téged, tudod-e, mit mondasz majd magadról. A „ki vagyok én?” kérdésre tudsz-e választ adni? Az önismereted mércéje, hogy milyen válasszal teszed életed teljesebbé, hogyan egészítetted ki a hiányost, hogyan ismered meg az ismeretlent, hogyan nevezed meg a névtelent. János pusztába kiáltó szónak mondta magát. Az Istent senki nem látta, de az jelentette ki őt, aki az Atya kebelén van, a szó az egyszülött Fiúról szól, a bárányról szól, mirőlünk miénkünk.

Szent karácsony ünnepe főként a gyerekeké. A Wesley János Általános Iskola növendékei hírnökként jöttek, a karácsonyt hozták szívünkbe, énekükkel köszöntöttek:

„Mennyből az angyal lejött hozzátok,
pásztorok, pásztorok!
Hogy Betlehembe sietve menvén,
lássátok, lássátok.
Istennek Fia, aki született
jászolban, jászolban,
Ő leszen néktek Üdvözítőtok
valóban, valóban.
Mellette vagyon az édesanyja,
Mária, Mária;
Barmok közt fekszik,
jászolban nyugszik
szent Fia, szent Fia.
El is menének köszöntésére
azonnal, azonnal
Szép ajándékot vivén szívökben
magukkal, magukkal.
A kis Jézuskát egyenlőképen
imádják, imádják,
A nagy Uristent ilyen nagy jóért
mind áldják, mind áldják”

Az igehirdetést a gyermekek betlehemi játéka követte. A betlehemi titok csak a kereszténység szimbólumaival írható körül. A fény és árnyjáték a mítosz lámpásával világított át a fekete kartonlap világsötétjén. Az átlátszó sellyempapír átengedi a fényeket, világosságot gyújt az üdvözletet hozó angyaloknak, fénycsóvába helyezi a szent jászolt, a bibliai idők tanúságtevőit, az istengyermekek születését. A gitár húrjai kíséretül érkeztek a gyermekek énekéhez, s a gyülekezet szíve is egy húron pendült a cémahangokkal. Isten láthatatlan, de a karácsonyi misztérium örömhírt hozott, gyermekhangokon érkezett hozzánk, és tapasztalattá tette, hogy Jézus követése megismerhetővé teszi az ismeretlent.

Karácsony készül, emberek! Szépek és tiszták legyetek!
Súroljátok föl lelketek, csillogtassátok kedvetek,
legyetek újra gyermekek, hogy emberek lehessetek!

